

Familjens ansvar att föra tron vidare

Påve Franciskus talar i sin katekes om familjens nyckelroll i kyrkan och samhället.

2015-10-15

I denna sista del av våra katekeser om familjen ser vi närmare på hur familjen handskas med sitt ansvar för att föra tron vidare, både i familjen och utanför den.

Till att börja med kommer man att tänka på några uttryck i evangelierna som tycks beskriva en

motsättning mellan familjebanden och att följa Jesus. Till exempel de hårda ord som vi alla känner till:

“Den som älskar far eller mor mer än mig, han är inte värd att tillhöra mig, och den som älskar son eller dotter mer än mig, han är inte värd att tillhöra mig. Den som inte tar sitt kors och följer efter mig är inte värd att tillhöra mig” (Matt 10:37-38).

Naturligtvis vill Jesus med dessa ord inte avskaffa det fjärde budet, som är det första stora budet som gäller andra människor. De tre första handlar om relationen till Gud, detta handlar om relationen till människor. Och det är otänkbart att Herren ber oss att vara okänsliga inför familjebanden efter att ha utfört sitt under för brudparet i Kana, efter att ha helgat det äktenskapliga bandet mellan man och kvinna, efter att ha återbördat söner och döttrar till sina familjer. Detta är inte förklaringen. Tvärtom,

när Jesus säger att tron på Gud skall inta främsta platsen, finner han ingen lämpligare liknelse än familjerelationerna. På samma gång förvandlas och fylls dessa familjeband av en större innebörd i erfarenheten av tron på Gud och av Guds kärlek. De förmår överskrida sig själva, för att skapa ett vidare faderskap och moderskap, och för att ta emot som bröder och systrar också dem som lever i utkanten av alla relationer. En gång, när man sade till honom att hans moder och bröder var där och letade efter honom, svarade Jesus med att peka på sina lärjungar: ”Det här är min mor och mina bröder. Den som gör Guds vilja är min bror och syster och mor” (Mark 3:34-35).

Vishet i relationer är inget man kan köpa eller sälja, och den är den bästa hemgiften för en familj. Det är just i familjen som vi lär oss att växa upp i en atmosfär av relationernas vishet.

Det är där man lär sig deras
“grammatik”, annars är det svårt att
lära sig den. Och det är just genom
detta språk som Gud gör sig förstådd
av alla.

Förmaningen att se familjebanden
inom ramen för lydnaden i tron och
förbundet med Herren minskar inte
deras värde. Tvärtom beskyddar det
dem, det befriar dem från egoism,
det bevarar dem från förfall, det
räddar dem till ett liv som inte dör.
En familjär stil i mänskliga relationer
är en välsignelse för folken och
återför hoppet till jorden. När
familjebanden låter sig omvändas till
evangeliets vittnesbörd blir de
förmögna att utföra otänkbara ting,
som låter en erfara Guds verk, de
verk som Gud utför i historien, som
de som Jesus utförde för de män,
kvinnor och barn som han mötte. Ett
enda mirakulöst leende hos ett
övergivet barn, som börjar leva på
nytt, förklarar hur Gud verkar i

världen mer än tusen teologiska traktater. En enda man och en enda kvinna, som förmår ta risker och uppoffra sig för andras barn och inte bara för sina egna, förklarar saker och ting om kärleken som forskarna inte förstår. Och där dessa familjerelationer finns, springer gester fram ur hjärtat som är mer vältaliga än ord. Kärleksgester... Det tål att tänka på.

Familjen som svarar på Jesu kall låter styret över världen återgå till mannens och kvinnas förbund med Gud. Tänk på hur detta vittnesbörd utvecklas. Låt oss föreställa oss att makten över historien, samhället, ekonomin och politiken, äntligen återges till förbundet mellan mannen och kvinnan, för att de skall styra med blicken riktad på kommande generationer. Det skulle bli en helt annan musik i frågor som handlar om jord, hem, ekonomi och arbete.

Om vi, med början i kyrkan, låter huvudpersonen bli familjen som lyssnar till Guds ord och tillämpar det, blir vi som det goda vinet på bröllopet i Kana, då växer vi som Guds jäst!

Idag är familjens förbund med Gud kallat att motarbeta den gemenskapsöken som sprids i den moderna staden. Men våra städer har blivit öknar av brist på kärlek, av brist på leenden. Det finns många nöjen och tidsfördriv, mycket som låter en skratta, men kärleken saknas. En familjs leende förmår besegra denna öken som sprids i våra städer. Ingen ekonomisk eller politisk ingenjörskonst förmår ersätta detta familjernas bidrag. Babels projekt bygger skyskrapor utan liv. Guds Ande låter tvärtom öknarna blomma (jfr Jes 32:15). Vi måste gå ut ur elitens instängda torn och rum, för att på nytt besöka folkmassornas hem och öppna

platser, som är öppna för familjens kärlek.

Gemenskapen i nådegåvorna – de som ges i äktenskapets sakrament och de som ges för vigningen för Guds rike – är till för att förvandla kyrkan till en familj där man möter Gud. Låt oss gå framåt längs denna väg, låt oss inte förlora hoppet. Där det finns en familj med kärlek, där förmår den familjen värma hjärtat hos en hel stad med sitt vittnesbörd om kärleken.

Be för mig, låt oss be för varandra, för att vi skall förmå urskilja och ta emot Guds besök. Anden skall komma med en glad röra till de kristna familjerna, och människans stad skall lämna depressionen.

Libreria Editrice Vaticana/
RomeReports

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
familjens-ansvar-att-fora-tron-vidare/](https://opusdei.org/sv-se/article/familjens-ansvar-att-fora-tron-vidare/)
(2026-03-11)